

מעדיף להיות סופר במקום שחקן. לפני שנתיים לא חלמתי בכלל להיות שחקן. עד אז הספקתי לכתוב רק קצת שירה. כמו אבי כשהיה צעיר. אני צריך רק זמן ושקט. ניסיתי בשעתו לכתוב ספר, במטבח, בשעה שאשתי היתה מכינה את הארוחות, אבל זה התחיל לצאת ספר ביטול. לשחק, בשבילי, זו משימה קשה יותר מלכתוב. נהייתי שחקן רק במקרה. הייתי

תוססת מאוד, לפני כן. למרות זאת, לא הייתי יכול להיות בשום מקום מלבד בישראל. "אני לא חושב שהייתי מסוגל להיות בישראל ארצות-הברית, למשל. אפילו לא תלפוחה קצ'רה. יש להם שם קצב שלא הייתי מסוגל לעמוד בו. הסרט אדם בעיקבות גורלו, לדוגמה, לא יכול היה להיווצר בישראל, ואפילו לא באירופה. הוא כל-כך בילעדי לי

ביע בגלוי את איאהבתו לצבא: "רק מעטים אוהבים לשרת בצבא. צבא לא נועד שיהאבו אותו, ואני שונא להילחם. אני חושב שהמלחמה בישראל היא כורח שנאכף עלינו, וכך גם חיי הצבא. הם אינם משהו שהיינו בוחרים בו מרצוננו החופשי. התחלתי בצבא כטוראי וסיימתי כטוראי". הוא מכיר בכך שגישתו זו אינה מקנה

רבעון אופנה אמריקאי מראיין את אסי דיין כסמל הגבר הישראלי

סטודנט באוניברסיטה, ותיכונתי לבלות את החופשה שלי ביוון, כשידיד המשפחה מיכאל קאקיאניס, הזמין אותי לראות איך הוא עושה שם את הסרט היום בו יצאו הדגים. באתי, ראיתי, קיבלתי תפקיד קטן טון, שהייתי צריך לחזור עליו עשרים פעם עד שהצלחתי להוציא מפי את המילה היחידה שלי. כשחזרתי מהחופשה, החלטתי שזה מוצא-חן בעיני. "בישראל קיבלתי הזמנה מבימת-השחקן נים. בינתיים באה ונסתיימה המלחמה, החלטתי שאינני רוצה להמשיך באוניברסיטה, והמשכתי בסרטים."

אמריקה. זה לא סרט גדול במיוחד, אבל כוחו בניחוח הנפלא שהוא מנתח את אמי ריקה. לגבי זה, זה נראה כסרט דוקומנטרי מורו על מעמקי אפריקה. קביעה אחרת של אסי: "האם אני קודם ישראלי או יהודי? הייתי אמר שקודם יהודי. אינני דתי, אך זוהי שאלה של הוזהות. לו היה ביכולתי, הייתי רוצה לדבר עם היטלר, האסון הנורא ביותר של האנושות, כדי לדעת מה בדיוק הלך שם. אחר-כך הייתי כמובן יורה בו. "אחרים בהיסטוריה שהייתי רוצה לפגוש: קפקה, תומס מאן, וסופרים רבים אחרים. ביחוד שקספיר. הייתי חוקר אותו

לו אוהדים רבים: "אינני זוכה בעודף מכתבי מעריצים", הוא מתחיר.

הייתי רוצה לדבר עם היטלר

חד עם זה הוא עמד להתנדב לחודש שירות, בעת הפסקה בצילומי סרטו החדש, הבטחה עם שחר. "גולדתי בישר אל", אומר הוא. "ואני חלק בלתי נפרד ממנה. כך מרגישים שם כולנו. משום כך לא ייתכן גם אצלנו פער דורות ודור

אינני רוצה

לשנות את העולם

את עבודתו כשחקן לוקח אסי ברצינות. "אני עושה את מיטב יכולתי על בימת הצילומים", אומר הוא. "אמנם לא למדתי משחק, בעיקר בגלל חוסר זמן, אבל, אחרי הכל, אינני שואף להיות לורנס אוליבייה. בעצם, אני מניח שגם לורנס אוליבייה לא תיכנן להיות לורנס אוליבייה."

אשר לתוכניותיו בעתיד, אומר אסי: "אני פחות אמביציוזי מאשר בעבר, וגם אינני יודע בבירור לאיזה כיוון נוטות האמביציות שלי. הייתי מעוניין לביים סרט או לכתוב ספר בעיקר בגלל שזו יצירה מעשה כפוף, לא כמו כשאתה רק משחק בסרט."

ומה בקשר לפוליטיקה? יש תוכניות? "אני מעוניין במידה ידועה בפוליטיקה, אבל אינני חושב שאכנס לזה ברצינות. לכל היותר אני אשתתף בחלק האידיאולוגי של הנושא, כגון כתיבה על בעייה. אינני משתייך לשום מפלגה, ואין לי שום פנטזיה יות לשנות את העולם. מאחר שאני מכיר מקרוב את דרכי הפעילות הפוליטית, אני יודע כמה שזה חסרת-תוחלת."

ניסיתי חשיש פעם - ולא יותר

ולא יותר

לא שקביעה זו אינה מבואה את אסי למסקנה אליה הגיעו צעירי אמריקה: "לעולם לא אוכל להיות היפי", קובע הוא. "היפי, לגבי, הוא מי שיותר על כל תקווה ואמונה בעתיד. אין בישראל היפים רבים."

"ניסיתי חשיש פעם אחת, וזה לא מצאחן בעיני. אולי אני שייך למיעוט - או אולי דווקא לרוב דומם - אבל זה פשוט לא מצאחן בעיני. חברים רבים שלי מעשנים חשיש בקביעות, אבל אינני מתלהב מכך. כרגע, לפחות, אין לי צורך באמצעי עים חיצוניים בחיי. אני מרוצה ממצב הדברים וממה שמתרחש בעולמי. אני מבין שלפעמים רוצה מישורו לחזור לעולמות אחרים, אבל לדעתי יש מספיק מה לראות בעולם הזה."

אני אוהב

לפנטזיה

שב מאוחר יותר ארצה גם ילידים, עובר הוא לנושא אחר. "בינתיים אני עוסק עדיין בפיתרון בעיות הילדות שלי עצמי". אומרת יעל: "הוא היה ילד טוב,

שערה הכתבה על אסי דיין בעיתון האמריקאי "ג'נטלמן'ס קוורטרלי"

העיטור

זהו אחד העיטורים המיונים את כתבת-הענק על האופנה בישראל, שבמרכזו הראיון עם אסי. העיטור מראה נאמנה כיצד וראית ישראל בעיניים זרות: משה דיין - כמובן - חומת ירושלים, יד של גבר על חזה נערה, זוג על שפת-הים, ונוף מדברי שומם. וואו.

ילד רגיל, רק קצת מפונק בגלל שהיה הצעיר. "אני יודע שברגע שיהיו לי ילדים אקדיש עצמי להם במידה כזו שלא יהיה לי פנאי לדברים אחרים", אומר אסי. על עולמו הנפשי של אסי אפשר ללמוד הרבה משיריו. רוב השירים שכתב נסבו על גיל הזיקנה - ונסבו באהבה רבה. "אני אוהב את סבי וסכותי מאוד", אומר הוא. "מבקר אצלם הרבה. יש משהו בזיקנה שאני מעריך ואוהב. במובן מסויים אני מצפה כבר להיות זקן בעצמי, להגיע לגיל האהוב הזה."

"בכלל יש לי פנטזיות רבות. לא למות למשל. אבל אני חושש שזו פנטזיה אחת שלא תתגשם. רוב הפנטזיות האחרות שלי הן אודות הכתיבה. כשהייתי צעיר יותר חלמתי שאני זוכה בפרס נובל, ודברים כאלה. אך מאוחר יותר התחלתי לפנטז על דברים הרבה יותר פנטסטיים. כמו שאמרה תי, לא למות, או שיש לי כנפיים. לאחרונה עסקתי בכתיבת מחזה על מלאכים, ובאמת האמנתי בהם."

האמנתי שאם אני כותב על מלאכים, אני יכול לגרום לכך שהם יהיו קיימים."